

Bertel Haarder (V):

Man kan ikke komme den 23. marts og sige, at efter 1. april samme år skal visse grupper pludselig have 10 pct. mindre eller 12 pct. mindre eller 15 pct. mindre. Fremskridtspartiet må lære, at sådan leger vi ikke her i landet. Jeg vil give fremskridtspartiet det råd at prøve at skille tingene lidt ad. Man opstiller dette som et udpræget spareforslag, som en forfølgelse af ganske bestemte befolkningsgrupper, der af mere eller mindre tilfældige grunde har den og den pensionsordning. Hvorfor dog ikke skille tingene ad og sige – altså hvis man er fremskridtsmand –: Vi ønsker ikke at forfølge bestemte grupper, vi ønsker at lave en pensionsreform, og derfor skal de, som vi tager noget fra i pension, selvfølgelig have højere løn. Så kan man bagefter diskutere indkomstpoltik som helhed, og at der er nogle, der får for meget i løn osv., men det skal man ikke rode ind i spørgsmålet om pensioner. Hvis fremskridtspartiet bliver ved med at rode de ting sammen, vil partiet aldrig nogen sinde få nogen som helst i dette ting i tale, når det gælder pensionsspørgsmål, for det er det samme som at ødelægge enhver mulighed for at få saneret den danske pensionsjungle.

Venstres stilling til dette meget indviklede og kaotiske felt er, at vi ønsker en større grad af skattemæssig ligestilling, når det gælder muligheder for at få en del af indtægten skattefrit sparet op som en pension; der er ikke skattemæssig ligestilling i dag. Den målsætning tror jeg finansministeren deler, i hvert fald er, så vidt jeg ved, i finansministeriets løn- og pensionsdepartement nedsat et udvalg, som overvejer disse ting, og man ved jo også, at regeringen selv går med planer om at afskaffe tjenestemandspensionerne, og hvis man gør det, så må man også se på dette her. Men årsagen til, at vi umuligt kan føre seriøse diskussioner om dette emne på fremskridtspartiets grundlag, er, at fremskridtspartiet ikke kan skille tingene ad, og derfor vil heller ikke jeg forlænge min tale yderligere.

Palle Simonsen (KF):

Der er ikke meget godt at sige om det forslag, som fremskridtspartiet her har fremsat, og derfor skulle man jo i virkeligheden hellere afstå. Jeg vil benytte lejligheden til at sige tak til finansministeren for de tal, vi fik over pensionsordningerne; dem får vi selvfølgelig også

i forbindelse med pensionsreformudvalgets betænkning her i den kommende tid, men jeg synes, det var vigtigt at få frem til denne debat. Hvordan er det egentlig, det står? Det er 87.000 i forhold til 273.000, når vi sammenligner pensionsordninger i samfundet som helhed. Derfor vil jeg sige, at selv om man måske kan diskutere, om fremskridtspartiets forslag er udtryk for solidaritet, eller det ikke er det – det er nok rigtigt, at det ikke er udtryk for solidaritet – er der én ting, det efter min opfattelse under alle omstændigheder er udtryk for, og det er et ønske om at dyrke misundelsen i dette samfund, få det stillet op, som om der er nogle mennesker, der profiterer særlig meget på andres bekostning. Men netop finansministerens lige oplyste tal illustrerer jo meget klart, at det er der ikke tale om. Pensionsordninger som led i et ansættelsesforhold er noget, man ikke uden videre kan bryde ind over for.

Det fører frem til det andet punkt, nemlig at man ønsker det gennemført her fra 1977. Det er selvfølgelig fuldstændig urealistisk. Det ville være et brud på overenskomster, der er som bekendt indgået overenskomst for de kommende 2 år, så det er uladssiggørligt. Men i øvrigt ville det heller ikke være rimeligt i almindelighed at bryde ind; disse mennesker er ansat på disse vilkår, og uanset om der er tale om foreløbig en toårig overenskomst om deres løn- og ansættelsesvilkår, er de ansat på en form for pensionsordning efter de retningslinjer, der indgår i ansættelsesaftalen, og det kan man ikke uden videre bryde. Derfor må vi klart afvise et sådant forslag.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Der er ikke megen hverken realitet eller solidaritet i fremskridtspartiets forslag. Det er igen de offentligt ansatte, man er ude efter. Forslaget koster ikke noget. Der tages fra én gruppe og gives til en anden meget større gruppe. Der tales om en gruppe, der betaler de offentligt ansattes privilegier. Man tænker sig fra forslagsstillernes side et forbud fra kommunen mod at oprette tjenestemandstillinger fra 1. april 1977.

Centrum-demokraterne ønsker ikke at medvirke til den mistænkeliggørelse af de offentligt ansatte, der desværre har fået grobund i befolkningen i de senere år. De offentligt ansatte i tjenestemandstillinger forpligter sig jo